

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯỜI SÁU

PHIÊN LÒNG MÀ CHẴNG NỮ DỜI TAY

Miêu Nhân Phượng lại nói :

- Tại hạ ngưỡng mộ Trần Tổng đà chúa ở Hồng Hoa Hội là người hào hiệp trọng nghĩa , các vị đương gia đều là anh hùng nổi tiếng . Đáng tiếc những nhân vật này ẩn náu tại Hội Cương nên tại hạ không có cơ duyên gặp gỡ . Thật là uổng quá !

Hồ Phi thấy y ra chiều trọng vọng Triệu Bán Sơn cũng hoan hỷ trong lòng .

Miêu Nhân Phượng rót hết bình rượu uống rồi đứng dậy sờ lấy thanh đơn đao đặt trên kỷ trà nói :

- Hồ huynh đệ ! Ngày trước tại hạ được gặp một vị anh hùng tên gọi là Hồ Nhất Đao . Y truyền cho tại hạ mấy đường Hồ Gia Đao Pháp . Nhờ nó mà bữa nay đánh lui được cường địch . Hồ huynh đệ cũng dùng nó để đả bại Điền Quy Nông . Hảo đao pháp ! Thật là hảo đao pháp !

Đột nhiên y ngửa mặt hú lên một tiếng , nhảy ra ngoài cửa . Tay cầm dục thanh đao lên biểu diễn Hồ Gia Đao Pháp .

Hồ Phi thấy bộ pháp vững vàng , đao phong nhảy múa . Có lúc khoan thai nhàn nhã , có khi cương mãnh thần tốc . Chiêu nào kinh phong cũng rít lên vù vù . Chàng còn nhận ra những chiêu số này đúng như đao phổ thông thấy chỗ nào khác lạ . Có điều thế đao so với chàng , sự thông thả hơn nhiều . Chàng cho là y cố ý thi triển chậm chạp .

Không ngờ Miêu Nhân Phượng đi hết đường đao pháp , cầm ngang thanh đao dừng lại nói :

- Tiêu huynh đệ ! Đao pháp của huynh đệ thừa sức thắng được Điền Quy Nông nhưng muốn giữ thế quân bình với ta thì chưa đủ .

Hồ Phi đáp :

- Dĩ nhiên là thế . vẫn bối đầu phải là địch thủ của Miêu đại hiệp .

Miêu Nhân Phượng lắc đầu đáp :

- Nói thế là làm . Ngày trước Hồ đại hiệp đã dùng đao pháp này cùng ta tỷ đấu bốn ngày , thủy chung vẫn không phân thắng bại . Y sử đao còn thông thả hơn ta nhiều .

Hồ Phi sửng sốt hỏi :

- Té ra là thế ư ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

- Phải rồi ! Chủ khinh khách không phạm chủ . Non trẻ hơn già nua . Chậm chạp hơn cấp bách .

Chủ khinh khác , khách phạm chủ đều là những thế đao . Dùng mũi đao đẩy khí giới bên địch là non trẻ . Đến gần để đẩy khí giới bên địch là già nua . Xuất chiêu thông thả là chậm chạp , dùng đao đón trước là cấp bách .

Miêu Nhân Phượng thu đao về , cầm đũa và hai miếng cơm ăn rồi nói :

- Huynh đệ từ từ giác ngộ lý lẽ này thì ngày sau tất thành một bậc hào kiệt trong võ lâm , vùng vẫy khắp giang hồ .

Hồ Phi cầm đũa là không gấp, chàng mãi suy nghĩ về mấy câu đao quyết dùng đũa ở trên không .

Trình Linh Tố khẽ gõ vào đũa của chàng cười hỏi :

- Không ăn cơm đi ư ?

Hồ Phi nghiền nghĩ đao quyết , bất giác kinh lực phát huy ra cánh tay mặt . Đôi đũa của Trình Linh Tố gõ vào , một luồng nội lực phản chấn ở đôi đũa của chàng hất ra đánh chát một tiếng , làm gãy đũa của Trình Linh Tố ra bốn đoạn .

Trình Linh Tố " ủa " lên một tiếng rồi cười hỏi :

- Khoa trương bản lĩnh ư ?

Hồ Phi vội cười đáp :

- Xin lỗi cô nương . Tại hạ ngẫm nghĩ mấy câu đao quyết của Miêu đại hiệp thành ra ngớ ngẩn .

Đoạn chàng đưa đôi đũa trong tay mình cho cô .

Trình Linh Tố đón lấy tiếp tục ăn cơm .

Hồ Phi miệng lẩm bẫm :

- Non trẻ thắng già nua , chậm chạp thắng cấp bách , khách phạm chủ còn hơn chủ khinh khách .

Chàng ngừng đầu thấy Trình Linh Tố dùng đôi đũa của mình ăn cơm , bất giác đỏ mặt lên . Chàng muốn lấy lại để lau chùi cho sạch thì đã không kịp nữa . Chàng liền xuống bếp lấy đôi đũa khác .

Hồ Phi và mấy miếng cơm ăn rồi thò đũa vào đĩa gắp rau thì đũa của Miêu Nhân Phượng cũng thò ra khê đụng nhau một cái đẩy đũa của chàng đi . Y nói :

- Đây là khẩu quyết về chữ Triệt .

Hồ Phi đáp :

- Đúng thế .

Chàng lại cầm dĩa đưa vào nhưng đôi dĩa của Miêu Nhân Phượng giữ rất nghiêm mật . Bất luận chàng giơ lên cao hay hạ xuống thấp cũng không thò dĩa vào trong đĩa được .

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Khi đựng dao kiếm tủy đầu , tuy mắt chẳng nhìn thấy vật nhưng có thể nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng . Bây giờ đôi dĩa nhỏ bé này của ta đưa ra chẳng có phong thành mà sao y cũng phát giác được mới kỳ .

Hai người tiến thoái công thủ mấy chiêu . Hồ Phỉ đột nhiên tỉnh ngộ . Nhưng chiêu số của Miêu Nhân Phượng sử dụng toàn thuộc về kỹ thuật hậu phát chế nhân . Y chờ dĩa của hai bên gặp đụng nhau rồi mới tùy cơ ứng biến . Đó là đạo lý làm khách thắng chủ , chậm chạp thắng cấp bách .

Tâm tính giác ngộ của Hồ Phỉ rất cao . Chàng hiểu lý lẽ này rồi , không đưa dĩa vào đoạt rau nữa , giơ dĩa lên không , hai mắt chú ý nhìn dĩa của Miêu Nhân Phượng , đồng thời hạ dĩa mình xuống rất chậm chạp . Dĩa đặt xuống đĩa rau rồi , thủ pháp chàng biến thành mau lẹ vô cùng . Chàng gấp rau đưa vào miệng ăn .

Miêu Nhân Phượng không ngó thấy dĩa chàng đưa lên hay đưa xuống dĩ nhiên không cản trở được . Y đặt dĩa xuống bàn cười ha hả .

Từ lúc Hồ Phỉ gấp được miếng rau ăn mới chân chính đi vào ngưỡng cửa của những cao thủ bậc nhất . Chàng nhớ lại vừa rồi mình phải mất nhiều khí lực mới thắng nổi Điền Quy Nông . Trong khoảng khắc này , lúc chàng hoan hỷ , lúc lại thẹn thùng . Trình Linh Tố thấy chàng đoạt được rau ăn , cười hích hích nhìn chàng . Trong lòng cô cũng cao hứng .

Miêu Nhân Phượng lên tiếng :

- Thế là từ nay Hồ Gia Dao Pháp lại có truyền nhân rồi . Hồ đại ca hồi Hồ đại ca !

Y nói tới đây ngữ âm biến thành thê thảm .

Trình Linh Tố nhận ra giữa Hồ Phỉ và Miêu Nhân Phượng dường như có mối giây ràng buộc khó lòng cởi mở . Cô không muốn Hồ Phỉ nhắc tới chuyện này nữa liền hỏi :

- Miêu đại hiệp ! Giữa đại hiệp và tiên sư tại sao lại xảy chuyện xích mích ? Đại hiệp cho bọn tiểu nữ nghe được chăng ?

Miêu Nhân Phượng thở dài đáp :

- Vụ đó đến nay tại hạ cũng chưa rõ ràng . Mười tám năm về trước , tại hạ ngộ sát một vị bằng hữu chỉ bình khí tôi chất kịch độc gặp máu là sưng lên , không sao cứu vãn được . Tại hạ nghĩ rằng chất độc ghê gớm đó chắc có liên quan đến tôn sư , vì thế mà tìm tôn sư chất vấn . Tôn sư nhất thiết phủ nhận . Một là tại hạ vụng ăn nói ,

hai là trong lòng quá đau xót , không khỏi có điều đắc tội với tôn sư rồi xảy cuộc động thủ .

Hồ Phi nghe y nói hết mới hỏi :

- Theo lời đại hiệp thì chính đại hiệp đã làm chết vị hảo bằng hữu kia ư ?

Miêu Nhân Phượng đáp :

- Đúng thế .

Hồ Phi hỏi :

- Còn phu phụ của vị kia thì dsao ? Đại hiệp nhỏ cở trừ gốc cũng giết luôn cả chứ gì ?

Trình Linh Tố thấy chàng tay cầm chuổi đao , sắc mặt xám xanh . Cô nhận ra tiệc rượu đang vui vẻ chỉ trong chớp mắt có thể biến thành cục diện gió tanh mưa máu . Cô chẳng hiểu ai phải ai quấy nhưng cô không ngần ngại gì nữa , quyết định chủ ý rồi tự nhủ :

- Nếu quả hai người xảy cuộc động thủ chém giết nhau thì ta lập tức phải giúp vậy ?

Miêu Nhân Phượng cất giọng cay đắng đáp :

- Phu nhân đó tự tử bngay đường trường chết theo chồng .

Hồ Phi hỏi :

- Thế là cái mạng này cũng do đại hiệp hạ sát hay sao ?

Miêu Nhân Phượng buồn rầu đáp :

- Đúng thế .

Hồ Phi đứng dậy cười ha hả hỏi :

- Vị hảo bằng hữu của đại hiệp tên họ là gì vậy ?

Miêu Nhân Phượng hỏi lại :

- Tiểu huynh đệ muốn biết hay sao ?

Hồ Phi đáp :

- Vãn bối cần biết lắm .

Miêu Nhân Phượng nói :

- Được rồi ! Tiểu huynh đệ hay theo ta .

Y rảo bước tiến vào hậu đường . Hồ Phi đi theo y . Trình Linh Tố bưng chậu Thất Tâm Hải Đường chạy sau Hồ Phi .

Miêu Nhân Phượng mở cửa sương phòng . Trong phòng kê một cái bàn gỗ trắng . Trên bàn đặt hai tấm linh vị . Một tấm đề " Nghĩa huynh Liêu Đông đại hiệp Hồ Nhất Dao chi linh vị " . Còn một tấm đề " Nghĩa tẩu Hồ phu nhân chi linh vị " .

Hồ Phi nhìn lệnh bài hai vị , chân tay giá lạnh phát run . Chàng vẫn nghe ngờ cái chết của song thân mình tất có liên quan trọng đại với Miêu Nhân Phượng nhưng thấy y là người khảng khái hào hiệp , chỉ mong mỗi nghe ngờ của mình sai trật . Nhưng bây giờ y thẳng thắn công nhận chẳng ứ ký gì , sắc diện cùng giọng nói rất dôi thê lương . Chàng không biết phải làm thế nào cho phải .

Miêu Nhân Phượng hai tay chấp đở sau lưng quay lại nói :

- Tiểu huynh đệ đã không chịu nói mối liên quan với Hồ đại hiệp thì ta cũng không hỏi nữa . Tiểu huynh đệ ! Huynh đệ đã nhận lời chiếu cố cho con gái ta thì nên nhớ kỹ . Thế là đủ rồi . Tiểu huynh đệ muốn trả oán cho Hồ đại hiệp thì cứ việc hạ thủ đi .

Hồ Phi giơ đao lên dừng lại trên không nghĩ bụng :

- Ta chỉ cần dùng yếu quyết " Dĩ khách phạm chủ " mà y vừa dạy ta từ từ hạ đao xuống là y quyết không tránh khỏi , thế là ta trả xong mối đại cừu hạ sát song thân .

Nhưng chàng thấy nét mặt hóa bình , đã không lộ vẻ thương tâm lại không ra chiều sợ sệt thì hạ đao thế nào được ?

Đột nhiên chàng kêu to một tiếng rồi xoay mình chạy đi .

Trình Linh Tố thi triển khinh công chạy theo .

Hồ Phi chạy một mạch hơn mười dặm đột nhiên ngã lăn ra gào khóc òa lên .

Trình Linh Tố chạy đến bên nhưng biết lúc này khuyên giải không được , đành lặng lẽ ngồi xuống để chàng tha hồ mà khóc đặng phát tiết nỗi bi thương trong lòng.

Hồ Phi khóc hết nước mắt mười dừng lại nói :

- Linh cô nương ! Y giết gia gia và má má của tại hạ . Đây là mối thù chẳng đội trời chung .

Trình Linh Tố ngăn người ra hỏi lâu mới hỏi :

- Vậy chúng ta trị mắt cho y đã là một việc làm lỗ .

Hồ Phi đáp :

- Việc chữa mắt cho y không làm lẩn chút nào . Chờ y sáng mắt trở lại tại hạ mới kiếm y để trả thù .

Chàng dừng lại một chút rồi tiếp :

- Nhưng võ công y còn hơn nhiều , tại hạ cần phải luyện tuyệt nghệ trước mới được .

Trình Linh Tố đáp :

- Y đã dùng binh khí tôi chất độc sát hại lệnh tôn thì chúng ta cũng dùng cách này để trả oán .

Hồ Phi thấy cô hết lòng hết dạ ủng hộ mình , bất giác sinh lòng cảm kích . Nhưng chàng nghĩ tới cô dùng chất độc kịch liệt để đối phó với Miêu Nhân Phụng thì tự nhiên trong lòng lại sợ run mới thật là kỳ .

Chàng nghĩ thâm trong bụng :

- Linh cô nương đây tài trí thông minh gấp mười ta . Dĩ nhiên võ công cô cũng không phải hạng tầm thường . Nhưng suốt ngày cô kề cận độc vật thì không hiểu ...

Trong lòng chàng đã cảm thấy có điều không ổn .

Sau một trận khóc lóc hồi lâu , mới uất muộn trong lòng đã vờ đi nhiều . Chàng thấy trời mờ sáng , thượng lộ được rồi . Nhưng chàng vừa đứng dậy bỗng la lên một tiếng :

- Hồng rồi !

Nguyên lòng chàng phấn khích , đang ở nhà Miêu Nhân Phụng chạy đi ngay còn bỏ lại cái bọc đeo bên mình . Bây giờ chàng không muốn chạm mặt Miêu Nhân Phụng nữa .

Trình Linh Tố cất giọng buồn buồn nói :

- Cái gì mất thì còn được nhưng chẳng thể để mất tám Ngọc Phụng Hoàng kia .

Hồ Phi bị cô nói trúng tâm sự , bất giác đỏ mặt lên nói :

- Cô hãy chờ ở đây một chút . Tại hạ quay lại lấy bọc không thì ngay bữa cơm tối nay cũng chẳng có tiền trả .

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội có bạc rồi . Cả vàng cũng có nữa .

Cô lấy trong bọc ra hai đĩnh vàng nhỏ .

Hồ Phi lại nói :

- Điều trọng yếu nhất là cuốn Quyển Kinh Dao Phổ gia truyền quyết không thể để mất được .

Trình Linh Tố lại thò tay vào bọc đưa cuốn Quyển Kinh Dao Phổ ra lạnh lùng hỏi :

- Có phải cuốn này không ?

Hồ Phi vừa kinh ngạc vừa vui mừng cười đáp :

- Cô nương thật là tinh tế , trông nom giúp tại hạ cả mọi việc .

Trình Linh Tố nói :

- Chỉ đáng tiếc là tám Ngọc Phụng Hoàng còn bỏ lại , thật chẳng yên tâm chút nào .

Hồ Phi thấy cô nói bằng một vẻ trịnh trọng , tựa hồ không phải đùa giỡn mình thì trong lòng nóng nảy đáp :

- Tại hạ quay lại tìm kiếm , có khi tìm thấy được .

Dứt lời chàng cắm cổ đi ngay .

Trình Linh Tố vội la lên :

- Ô hay ! Cái gì lấp lánh thế kia ?

Cô thò tay vào trong đám cỏ xanh lượm lên một vật hào quang lấp lánh . Chính là con Ngọc Phụng .

Hồ Phi cả mừng cười nói :

- Cô nương quả là Nữ Gia Cát , Tiểu Trương Lương . Tiểu nhân chịu thua rồi .

Trình Linh Tố đáp :

- Đại ca thấy con Ngọc Phụng mà hú hửng quá chừng . Tiểu muội trả cho đây .

Cô liền đưa cuốn Quyển Kinh Dao Phổ và con Ngọc Phụng giao lại cho chàng rồi nói :

- Hồ đại ca ! Sau này sẽ tái ngộ !

Hồ Phi sửng sốt hỏi :

- Cô nương giận rồi ư ?

Trình Linh Tố hỏi lại :

- Tiểu muội tức giận ai ?

Nhưng mắt nàng đỏ hoe , hai dòng châu lệ muốn trào ra , phải quay đầu đi .

Hồ Phi nói :

- Cô nương đi đâu bây giờ ?

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội không biết .

Hồ Phi hỏi :

- Sao cô lại không biết ?

Trình Linh Tố đáp :

- Tiểu muội đã không cha không mẹ , sư phó lại chết rồi . Cũng chẳng ai cho Ngọc Phụng Hoàng hay Ngọc Kỳ Lân gì gì thì còn biết đi về đâu ?

Cô nói đến đây không đành lòng được nữa , giọt châu tâm tã như mưa .

Hồ Phi từ ngày gặp cô , thấy tâm tư cô rất thân mật , chỗ nào cô cũng chiếm thượng phong hơn người . Gặp việc khó khăn gì cô cũng giải quyết được . Thế mà bây giờ dưới ánh sáng ban mai bóng sau lưng cô rung động , dáng dấp cô thật yểu ớt , chàng không khỏi sinh lòng lân tích liền nói :

- Linh cô nương ! Tại hạ đưa cô một đoạn đường .

Trình Linh Tố kéo áo lên lau nước mắt đáp :

- Tiểu muội đã không biết đi về đâu thì đại ca tiễn chân cái gì ? Đại ca bảo tiểu muội đi chữa mắt cho Miêu Nhân Phượng , tiểu muội đã làm xong rồi .

Hồ Phi muốn làm cho cô vui lên liền nói :

- Nhưng còn một việc cô nương chưa làm .

Trình Linh Tố quay lại hỏi :

- Việc gì ?

Hồ Phi đáp :

- Tại hạ cầu cô nương chữa mắt cho Miêu Nhân Phượng , cô bảo cũng yêu cầu tại hạ một việc . Việc đó là việc gì , cô chưa nói .

Trình Linh Tố dù sao cũng là cô gái nhỏ tuổi . Mặt cô nước mắt đầm đìa , bất giác phá lên cười hỏi :

- Đại ca không nhắc thì tiểu muội quên mất . Thế là tự mình làm nên tội nghiệp tất không sống nổi . Hay lắm ! Tiểu muội yêu cầu việc gì đại ca cũng làm theo phải không ?

Hồ Phi quả thực tâm tình nguyện làm cho cô bất cứ việc gì , liền ngang nhiên đáp :

- Chỉ cần sức tại hạ làm được thì bất luận việc gì cũng xin tuân lện .

Trình Linh Tố xòe tay ra nói :

- Hay lắm ! Đại ca cho tiểu muội con Ngọc Phụng đó .

Hồ Phi ngần người , trong lòng lấy làm khó nghĩ nhưng chàng là người biết giữ lời hứa liền đưa Ngọc Phụng ra .

Trình Linh Tố không đón lấy lại nói :

- Tiểu muội lấy cái này làm gì ? Chỉ yêu cầu đại ca đập tan nó ra .

Việc này Hồ Phi không sao làm được . Chàng đứng thộn mặt ra đương trường dăm dăm ngó Trình Linh Tố rồi lại nhìn con Ngọc Phụng Hoàng trong tay , không biết làm thế nào . Chàng nhớ tới bộ mặt xinh đẹp của Viên Tử Y . Bao nhiêu ý nghĩ xoay chuyển trong đầu óc chàng .

Trình Linh Tố từ từ bước gần lại cầm lấy con Ngọc Phụng nhét vào bọc cho chàng mỉm cười nói :

- Từ nay đại ca đừng hứa lời với một cách khinh xuất . Trên đời rất nhiều việc miệng đã hứa hẹn mà không làm nổi . Thôi , bây giờ chúng ta lên đường .

Đầu óc Hồ Phỉ nảy ra những ý nghĩ khôn tả . Chàng bụng chậu Thất Tâm Hải Đường đi theo Trình Linh Tố .

Trưa hôm ấy , hai người tới một thị trấn lớn . Hồ Phỉ hỏi :

- Chúng ta hãy tìm vào phạm điểm ăn cơm rồi hãy đi mua đôi ngựa .

Chàng chưa dứt lời đột nhiên một hán tử trung niên mặc áo bào đoạn ra về thương gia tiến lại chấp tay hỏi :

- Phải chăng đây là Hồ Gia ?

Hồ Phỉ chưa từng gặp người này , chàng thi lễ đáp :

- Không dám ! Chính là tại hạ xin hỏi quý tính đại danh ? Sao các hạ lại biết tại hạ ?

Người kia mỉm cười đáp :

- Tiểu nhân vâng lệnh gia chủ chờ Hồ Gia ở đây đã lâu . Mời Hồ Gia qua bên này dùng trà .

Hán tử nói rồi kính cẩn dẫn hai người vào một tòa tửu lâu .

Trong tửu lâu , gia nhân không chờ người kia sai bảo đã bày rượu thịt . Thật là một tiệc thịnh soạn .

Hồ Phỉ và Trình Linh Tố đều lấy làm kỳ nhưng thương nhân kia ngồi xuống bồi đáp mà không nhắc gì tới ai là chủ nhân đứng mời . Hai người cũng không hỏi lại , tùy tiện ngồi ăn uống .

Cơm rượu xong , thương nhân kia nói :

- Mời hai vị qua bên này nghỉ ngơi .

Mấy người xuống lầu đã thấy ba con ngựa dắt tới . Thương nhân đi trước dẫn đường ruổi ngựa ra ngoài thị trấn , đi chừng năm , sáu dặm đến trước một đại trang việc . Quan trang trông toàn câu thủy dương . Tường quét trắng , cửa sơn đen , khí thế không phải nhỏ .

Trước cửa trang việc có sáu , bảy tên gia đứng đó . Chúng vừa thấy thương nhân tới liền thông tay thị lập .

Thương nhân , Hồ Phỉ và Trình Linh Tố vào đại sảnh dùng trà . Trên bàn bày đầy kẹo mứt .

Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

- Dù ta hỏi y sao lại tiếp đãi thế này nhưng chưa đến lúc chắc y không nói . Vậy cứ để y giở hết trò rồi ta sẽ tùy cơ ứng biến .

Chàng liền cùng Trình Linh Tố nói chuyện phong cảnh ở dọc đường , không lý gì đến người kia .

Thương nhân chỉ kính cẩn mời mọc chứ không xen vào câu chuyện giữa hai người .
Dùng điểm tâm xong , thương nhân lại nói :

- Hồ gia và cô nương đi đường mệt nhọc , xin vào nhà trong tắm rửa thay áo .

Hồ Phi bụng bảo dạ :

- Nghe giọng lưỡi y dường như chưa hiểu lại Linh cô nương . Như vậy càng hay . Nếu y quả là theo bọn đệ tử của Độc Thủ Dược Vương để hý lộng quỷ thần thì chẳng khác gì múa rìu qua mắt thợ .

Chàng liền theo gia đình vào nội đường . Trình Linh Tố đã có bọn bộc phụ đưa vào sương phòng tắm gội .

Hai người tắm rửa xong trở lại nhà đại sảnh , người nọ nhìn người kia đều thay đổi y phục y phục mới nguyên .

Trình Linh Tố mỉm cười khẽ nói :

- Hồ đại ca ! Giả tử gặp ngày Tết mà ăn mặc như thế này thì hay quá .

Hồ Phi hấy cô mặt thoa một làn phấn mỏng , con người thanh tú thêm phần kiều diễm , chàng cười nói :

- Cô nương có vẻ một vị tân nương tử .

Trình Linh Tố đỏ mặt lên quay ra chỗ khác .

Hồ Phi ngấm ngấm hối hận vì đã lỡ lời . Nhưng chàng dòm trộm thấy cô không có vẻ gì là giận dữ mà khoé mắt ra chiều e thẹn .

Lúc này trên nhà khách lại bày tiệc rượu . Thương gia mời Hồ Phi ba chung rồi quay vào nhà trong bưng ra một cái khay . Trên khay đặt một gói vải đỏ . Y mở gói ra thấy một cuốn sổ viền chỉ vàng , ngoài bì đây hàng chữ " Kính trình Hồ đại gia thu nạp " .

Thương gia hai tay nâng quyển sổ đưa tới trước mặt Hồ Phi nói :

- Tiểu nhân vâng mệnh gia chủ dâng Hồ đại gia chút bạc lễ này .

Hồ Phi không đón lấy cuốn sổ , hỏi lại :

- Quý chủ nhân là ai ?

Thương gia đáp :

- Gia chủ dặn không được nhắc đến danh tự người . Rồi Hồ gia sẽ hiểu .

-----oO-----

Tiểu Ngạo Giang Hồ